

# Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

## İSLAMOFOBİ KONUSUNDAKİ DURUŞUMUZ

*Es-selamu aleykum ve RahmetuLlahi ve Berekatuhu.*

*Euзу bi-Llahi mine ş-şeytani r-racim. BismiLlāhi r-Raḥmāni r-Raḥīm.*

*Ve s-salatu ve s-selamu ‘ala Rasulina Muhammed’in Seyyidi l-evveline vel ahirin.*

*Meded yā ResūlaLlāh, meded yā Sādāti ‘Ashābi ResūliLlāh, meded yā Meşāyihinā,*

*Destur Mevlāna Şeyh Abdullāh el-Fa’iz ed-Dağistāni, Şeyh Muhammed Nazım el-*

*Hakkani. Meded. Tarikatuna es-Sohbe vel hayru fil Cemiyyeh.*

Allāh ﷻ bu meclisimizi mübarek eylesin, hayırlı olsun inşaAllah. Allah’a şükür, üç dört gün oldu buradayız. Allah’a şükür; Allāh’ın ﷻ nimetlerle ve bu iyi insanlarıyla olmamıza vesile oldu Allāh’a ﷻ şükür diyoruz. Bizim gayemiz maksadımız, iyi insanlarla beraber olmaktır. Tek başına olunca kuvvet olmuyor, birlikte kuvvet vardır. Allāh’ın ﷻ emre işte, ‘وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا’, ‘Va’tesimû bihabli(A)llāhi cemî’an velâ teferrakû’, ‘Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı yapışın; parçalanmayın.’ (Kuran 03:103). Allah Azze ve Celle buyuruyor, "Hep birlikte Allah’ın ipine sarılın, ayrılmayın." Allah Azze ve Celle’nin yolu tektir, o da tevhittir. "Bana şirk koşmayın, bu yolda birleşin" diye emrediyor.

O yol da peygamberlerin yoludur. Seyahat edip insanları hak dine davet eden birçok peygamber vardır. Hepsi insanların iyiliği için, Allah’ın ﷻ emirlerini yerine getirmeleri ve iyi birer kul olmaları için çalışmışlardır. Onların işleri çok zordu, kolay değildi. İnsanlara iyiyi anlatmak zordu çünkü insanların akılları bu güzel yolda değil, tam tersi yöndeydi. Peygamber Efendimiz sallAllahu aleyhi ve sellem de bu yolda seyahat etti. Peygamber Efendimiz sallAllahu aleyhi ve sellem, tebliğ için Hicaz’ın dışına fazla çıkmadı. Sadece Taif’e gitti, orada da onu kabul etmeyip eziyet ettiler. O eziyetler neticesinde oradan geri dönmek zorunda kaldı. Orada sadece bir kişi hidayete erdi, o da gariban biriydi. Peygamber Efendimiz’in sallAllahu aleyhi ve sellem nereye gittiyse ve ne yaptıysa, hepsi Allah Azze ve Celle’nin bir hikmeti olarak tecelli etmiştir. Yani tebliğ için bölge dışına çıkmamasında da büyük bir hikmet vardır. Peygamber Efendimiz sadece Şam’a bir seyahati oldu, başka bir yere gitmedi. Çünkü günümüzde İslam’ı karalamak isteyen bazı insanlar, Peygamber Efendimiz’in sallAllahu aleyhi ve sellem şahsına yönelik pek çok yalan iftira atıyorlar. Seyahat etmemesi onların yalanlarını boşa çıkarmaktadır. Peygamber Efendimiz’in sallAllahu aleyhi ve sellem Hicaz’ın dışına çıkmaması büyük bir hikmettir ki, Allah’ın ﷻ vahiylerinin tamamı ona Hicaz’da inmiştir. Tebliğ öncelikle orada oldu. Daha sonra etraftaki padişahlara, şahlara, Mısır Mukavkısı’na ve Rum kralına İslam’ı anlatan tebliğ mektupları gönderildi. Her birine kendi isimleriyle mektuplar gönderilerek İslam anlatıldı. “Selamete ermek istersen, İslam’a gir,” denildi. Peygamberimizin tebliği bu şekilde oldu. Peygamber Efendimizden sallAllahu aleyhi ve sellem sonra ise sahabiler her tarafa gidildi. İslam’ı yaymak ve insanlara bu güzel yolu göstermek için tebliğ her tarafa ulaştı, ta Çin’e kadar gitti. Biz de yaklaşık on gün evvel Semerkant’taydık. Semerkant’ta,

# Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

Peygamber Efendimizin amcasının oğlu Kusem bin Abbas şehit düşmüştür. O mübarek sahabinin kabr-i şerifi oradadır.

İşte Peygamber Efendimizden sallallahu aleyhi ve sellem sonra islam'ı böyle her tarafa yaydılar. İnsanları zorla Müslüman yapmadılar. Memleketleri fethettikleri vakit insanları serbest bıraktılar, kımseyi zorlamadılar. "Müslüman olmak istersen olursun, bu senin hakkındır," dediler. "Müslüman olursan bütün haklara sahip olursun, kimse seni bundan men edemez." "Yok, Müslüman olmayacaksan, o vakit cizye vergi ödeyeceksin." Vergi ödediğinde de bir Müslümanın hakkından daha fazla hakka sahip olursun. Alınan vergi de şimdiki zamanın vergileri gibi yüzde altmış, seksen, doksan oranlarında değildi. Odenecek bu vergi altından kalkılamayacak bir şey değildi. Hemen hemen zekat oranı gibi, yüzde iki buçuk civarında bir şeydi.

İşte bu [adalet] İslam'ın yayılmasına sebep olmuştur. Halk bu insanlığı ve adaleti görünce, kendiliğinden Müslüman oldu. "İslam dini kılıç zoruyla yayıldı," derler; bunlar tamamen yalandır. İslam, şimdiki gibi, insanları kurtarmak için o zalım yöneticileri başlarından kaldırdı; köleden beter olan halkı serbest bıraktı. "İslam kötü" derler. Buradaki insanlar İslam kelimesini duyunca korkuyorlar; 'İslamofobi' yani İslam korkusu var bütün gayrimüslimlerde. Halbuki İslam memleketlerinde her türlü millet vardı. Yahudisi, Ortodoksu, Katoliği, Budisti, Zerdüşti, Hindusu; ne varsa hepsi Müslüman ülkelerde özgürce yaşadı. Cizyesini, yani vergisini ödedikten sonra hep beraber huzur içinde yaşadılar. Esas olması gereken "Hristiyanofobi", yani Hristiyan korkusudur. Güya Hazreti İsa'nın yolundan geliyorlar. Hazreti İsa ne demiş? "Sağ yanağına tokat atana sol yanağını da çevir." Ama gel gör ki bu Haçlılar Kudüs'e girdiği vakit, orayı Hristiyan yapacakları yerde kaç kişiyi öldürdüler? Kendi kitaplarına yazdılar: Yetmiş bin kişiyi öldürmüşler ne Müslüman, ne Yahudi ne Hristiyan bırakmışlar. Sokaklarda kan dize kadar çıkmış, bir tek adamı sağ bırakmamışlar. Yolda gelirken İstanbul'a, o zamanki adıyla Konstantinopolis'e gelmişler. Kendi dindaşları onları karşıladığı halde, orayı da yağmalamışlar Konstantinopolis. Anadolu'ya gelirken, sırf Hristiyan oldukları için onlara inanan Ermeniler kalelerinin kapılarını açmış, ancak Haçlılar onları da öldürmüşler. Ve bu sözde "Kutsal Haçlı Ordusu" idi; başlarında papazlar ve keşişler vardı. Güya İsa Aleyhisselam adına savaşarak gelmişler. Savaşma zaten yasak onlarda. "Onun için savaşıyoruz; lütuf, iyilik, güzellik ve merhamet dini olan Hristiyanlığı yayacağız," demişler. Hangi İslam ordusu en ufak böyle bir zulüm yapmıştı? İslam ordusu sefere çıkarken zaten Kuran'da yazıyor: "Yaşlılara, kadınlara, çocuklara ve acizlere dokunmayın; sadece sizinle savaşanlarla savaşın." Hatta "Harpte aman dileyene, teslim olana dokunmayın," diye emreder. Gerçekleri gizleyip milletin aklına bir yalan yerleştirmişler; güya İslam vahşiymiş, kan dökücüymüş. Halbuki asıl kan dökücü olanlar onlardır. Hristiyanlık adına hareket edenler. Neden bunlara Hristiyan deniyor? Çünkü ellerinde kocaman haçlarla "Kutsal savaş" diyerek geliyorlar; insanı insan yerine koymuyorlar. Merhamet dersiniz hiç yok, ama zulüm dersiniz haddinden fazla. Bu sadece görünen tarafı. Hristiyanlık kurdukları sistem

# Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

tamamen zulüm üzerine kaimdir. Endülüs'te yapılanlar, Portekiz'in, Hollanda'nın ve Belçika'nın insanlara yaptığı zulümler ve öldürdükleri insanların haddi hesabı yoktur. O zamanlar Hristiyan olmayan herkesi acımasızca zorla öldürüyorlardı. Güya savaşarak dünyaya medeniyet götürdüler! Halbuki Endülüs'teki Müslümanlar olmasaydı, medeniyete asla kavuşamazlardı. Hadi bizi düşman gördünüz, onu anladık. Peki bu gariban Afrikalılardan ne istediniz, onlar size ne yaptı? Onları hayvan gibi gemilere yükleyip Amerika'ya köle olarak sattınız; yüz kişi götürdüysek ancak on tanesi sağ kalabildi. O süreçte yüz milyon insan yok olup gitmiştir. O da yetmedi, gittikleri her yerde insanları katlettiler; bu defa Amerika. "Kutsal Hristiyanlık" ideallerini Amerika'ya götürüp, oradaki yerli halkı da yok ettiler; milyonlarca insanı katlettiler. Bu da yetmedi; Kuzey Amerika'daki Kızılderilileri hedef aldılar. Milyonlarca insanı öldürdüler, onlara kasten hastalık bulaştırarak telef ettiler.

İşte bunu duyunca ben iyice öfkeleniyorum, kızıyorum. Sürekli "İslamofobi, İslamofobi, İslamofobi" deyip duruyorlar. Esas konuşulması gereken "Hristiyanofobi" dir. Ben Almanya'ya ilk defa 1985 yılında geldim. Rahmetli Celal'in evindeydim. Orada bir profesörün yazdığı bir kitap vardı; Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hakkında çok kötü şeyler söylüyordu. Bu iftiraları atan kişi güya Avrupa'da okumuş, aydın ve her şeyi bilen biriydi. Bunu görünce çok şaşırdım. İlk defa Peygamber Efendimiz'e sallallahu aleyhi ve sellem böyle söz söyledikleri duyunca hem şaşırdım hem de çok kızdım. "Akıllıyız" diyen adamlar nasıl böyle şeyler söyleyebilir? Sonra baktık ki, bunlar İsa Aleyhisselam'a tabi olan insanlar değiller; bunlar şeytana tabi olan insanlardır. Şeytan onları kandırmış; onlara iyiyi kötü, kötüyü ise iyi göstermiş. Her işleri yalan, yanlış, hile ve göz boyama. Her türlü sahtekarlık bunlarda mevcut. Hazreti İsa'nın 'aleyhi s-selam getirdikleriyle bunların yaptıklarının hiçbir alakası yoktur.

İsa Aleyhisselam yaptıklara da bütün peygamberler gibiydi. Ayette Raḥīm: “لَا نَفَرَقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّن رُّسُلِهِ”, “Lā nuferriqu beyne aḥadin min rusulihi”, “Onun peygamberlerinden hiçbirini ayırt etmeyiz buyrulmaktadır. Biz peygamberleri birbirinden ayıramayız. Peygamber Efendimiz'in sallallahu aleyhi ve sellem sıfatları ve tebliğ ettiği emirler neyse, diğer peygamberlerin de aynıdır. Hümanizm, komünizm, sosyalizm, emperyalizm. Bunların hepsi insanları oyalamak için uydurulmuş şeylerdir. Esas olan Peygamber Efendimiz'in yoludur. O yolda hiç kimse zulüm görmez; o yol adalettir. Adalet olunca herkes hakkını alır ve herkes memnun olur. Peygamberlerin ve onların yolundan giden insanların yolu işte budur. İnsanlara hakkını teslim etmek, haklarını korumaktır. Ancak bir kişinin özgürlüğü, başkasının hakkının başladığı yere kadardır. Başkasının hakkına tecavüz edemez; bu İslam'da kabul edilemez. Allāh ﷻ indinde bütün insanlar eşittir. Allah'ın ﷻ indinde siyah, beyaz, kırmızı ne renk olursa olsun, insanların birbirinden hiçbir farkı yoktur. Tabii, Allah ﷻ katında üstün ve O'na yakın olan insanlar kimlerdir? Üstünlük parayla pulla değil; Allah'ın ﷻ yolunda olmakla ve O'na ﷻ itaat etmekleedir.

# Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

Onun için, insanın gayesi Allâh ﷻ'inde yüksek olmalıdır. Bu da dediğimiz gibi, en yüksek mertebede olan peygamberlere, onlara tabi olmak ve onların yolundan gitmek. Onları sevmek gerekir, peygamberleri sevmek ise onların yolunda gitmektir. Çünkü hayattaki en mühim şey sevgidir. Ayet-i kerimede; 'قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ', 'Kul in kuntum tuhibbûna(A)llâhe fettebi'ûnî yuhbibkumu(A)llâhu', '[Rasûlüm!] De ki: "Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin.'" (Kuran 03:31). De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allâh ﷻ da sizi sevsin buyruluyor. Yani, "Allah'ın ﷻ sizi sevmesini istiyorsanız bana tabi olun; ibadetleri benim gösterdiğim yoldan yapın," dedi. Sohbetin başında da dediğimiz gibi, Müslümanların iyi insanlarla beraber olması çok mühimdir. Çünkü etrafta yolu şaşırtmaya çalışan çok insan var. İnsanları birbirine düşman eden çok fitne vardır. Hakiki yol Allah'ın ﷻ yoludur; insanlara iyilik ve muhabbetle yaklaşımdır. Bizi kurtaracak olan, Peygamber Efendimiz'e sallAllahu aleyhi ve sellem duyduğumuz muhabbetir. Merhamet, yardımlaşma ve iyilik; İslam'ın ve Peygamber Efendimiz'in sallAllahu aleyhi ve sellem en sevdiği hasletlerdir. İslam'ın ve tarikatın özü budur. Peygamber Efendimiz sallAllahu aleyhi ve sellem Allah Azze ve Celle'nin en sevgili kulu olduğu için, bütün yapılan duaların başında ve sonunda salavat getirilmezse o duanın kabul olup olmayacağı belli değildir. Ancak salavat getirildiğinde, Allâh ﷻ muhakkak o duayı kabul eder.

Allâh ﷻ muhabbetimizi ziyade eylesin. İnsanlar da daima birbirlerine yardımcı olsunlar inşaAllah. O muhabbet sayesinde Peygamber Efendimiz'in sallAllahu aleyhi ve sellem büyük müjdesine nail oluruz inşaAllah. Çünkü Peygamber Efendimiz'in sallAllahu aleyhi ve sellem mübarek bir hadisi vardır. Bir sahabe vefat döşegindeyken Peygamber Efendimiz onu ziyarete gitmiş; sahabe ağlıyormuş. Peygamber Efendimiz, "Niçin ağlıyorsun?" diye sorunca, "Öleceğim ve bundan sonra seninle beraber olamayacağım diye ağlıyorum." demiş. Peygamber Efendimiz sallAllahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur, "الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ", "El-mer'u mea men ehabbe", "Kişi sevdiğiyle beraber olur." (Hadis). Yani "Kişi sevdiğiyle beraberdir. İşte bu mübarek söz, hepimiz için çok büyük bir müjdedir. Onun için, Peygamber Efendimiz'e sallAllahu aleyhi ve sellem hürmet, ihtiram ve muhabbet göstermek, O'nu yüceltmek bizim için en büyük kazançtır ve faydadır. O muhabbet sayesinde mahşer yerinde sıkıntıyla beklemek olmaz, Allâh ﷻ muhafaza, cehenneme gitmek olmaz. Peygamberimizin muhabbeti hürmetine doğrudan cennete olur inşaAllah. Allâh ﷻ hepimize nasip etsin inşaAllah.

Ve-min Allahi t-tevfik. El-Fatiha.

Mevlana Şeyh Muhammad Adil er-Rabbani  
26 Eylül 2026 / 15 Rebiülahir 1448  
Teiba Camii – Berlin, Almanya